N°. 32. A°. 1837.

DONDERDAG DEN 20sten APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 17 *April* 1837.

Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, door Heeren Hoofd-Directeuren van het Instituut voor DOOFSTOMMEN te *Groningen*, aangezocht zijnde, om in plaats van wijlen den Heer L. THIJM, eenig Directeur van derzelver Departement voor *Suriname*, ten minste twee Directeuren uit de Leden aan te stellen, heeft bij resolutie van 22 Maart, ll., N°. 286, eene Commissie benoemd, bestaande uit de Heeren:

E. VAN EMDEN;
N. G. VLIER; — en
D. JANSSEN EIJKEN SLUIJTERS;

om onder het Voorzitterschap van Zijne Excellentie zelve, ter bevordering der belangen van het voorschreven Instituut, in deze Kolonie werkzaam te zijn.

Geschiedende deze bekendmaking, ten einde de Ingezetenen van *Suriname*, in de gelegenheid te stellen, om tot de instandhouding der bedoelde menschlievende inrigting, te kunnen bijdragen.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den* 17 *April* 1837.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 13den dezer, N°. 388/341, is tot *Justitiedienaar* alhier, benoemd en aangesteld, CAREL FREDRICH WILHELM FORCKE.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Advertissementen.

De *Commissie van Doleantie* voor de Schutterij, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur-Generaal, bij Gouvernements-Order, dd. 5 December 1836, hare zitting bepaald hebbende op Maandag den *eersten* Mei e. k., zoo wordt aan de belanghebbende door deze kennis gegeven, om hunne bezwaren, schriftelijk, bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo, *den* 18 *April* 1837.

De President van voornoemde Commissie,
SALOMON DE LA PARRA.

(15720) Over Zes weken, den dag en datum nader te bepalen, zal de CURATOR en WEESMEESTER, bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, publiek doen verkoopen:

Een *WOONHUIS* benevens deszelfs *ACHTERGEBOUWEN*, staande op het Vererfpacht Erf, L. D. N°. 193, aan de *Keizerstraat*; aankomende den Boedel J. H. MEIJER.

Paramaribo, *den* 18 *April* 1837.

M. N. ARLAUD,
2de *Commies.*

☞ ALGEMEENE VERGADERING der Maatschappij: TOT NUT VAN 'T ALGEMEEN, op Dingsdag den 25sten April 1837, des Avonds ten 7½ uur, in het Gebouw der Loge *Concordia.*

VOORLEZING: Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal Mr. E. L. BARON VAN HEECKEREN.

BALLOTAGE: de Heer C. E. HÖEMANN.

EEREDIENST
BIJ DE
Hervormde Gemeente.

Op aanstaande Zondag den 23sten April, des morgens ten *half negen* uren, GODSDIENSTOEFENING.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 15den dezer, de Engelsche Sloep *Mary en Jane*, Kapt. J. DE BRUIN, van Barbados; ligt Quarantaine.

NIEUWSTIJDINGEN.

(Uittreksels uit de *Nederlandsche Dagbladen* tot en met 25 Februarij 1837.)

NOORWEGEN.

CHRISTIANIA, den 10 Februarij.

Eergisteren is de vierde buitengewone Storthing van ons Koningrijk, op de gebruikelijke wijs, bij een koninklijk patent van den 19den Januarij, ontbonden geworden, en heeft, na voorlezing van dit stuk, de Stedehouder des Rijks, Graaf VAN WEDEL-JERLSBERG, ook de volgende troonrede gelezen:

„GOEDE HEEREN EN NOORWEEGSCHE MANNEN!

„Tot vergoeding van veel omvattende regten, die door de Europesche volkswet erkend en gewaarborgd waren, beloofden, in het jaar 1814, twee brave, uit denzelfden stam gesprotene volken, door de Voorzienigheid, overeenkomstig hunne aardrijkskundige ligging, onder het schild eener beschermende regering gesteld, elkander trouwe vriendschap en weerkeerigen bijstand. Door eindelijke vervulling heiligden zij de verbindtenissen, die hen aan een knoopen. De Unie tusschen Noorwegen en Zweden is den 20sten October 1814 voltrokken geworden. Dit besluit, hetwelk het eerste artikel der staats-regeling uitmaakt, als ook de volgende paragrafen, die gezamenlijk op den 4den November vastgesteld en bewilligd en den 10den dierzelfde maand bekrachtigd zijn geworden, zijn in mijne herinnering tegenwoordig en verwekken mij geen berouw. Mijne pligten zijn het aanhoudende voorwerp mijner gedachten geweest, zoo dikwijls ik dezelve op duurzame en gelukkige toekomst gerigt heb, welke de Almagtige voor de bewoners van het Schier-eiland door de vastheid van het over hen schitterende gesternte, schijnt voor te bereiden. De belangen der inwoners van beide de koningrijken zijn dezelfde; hunne regten zijn gelijk; kwam het er op aan dezelve te vernieuwen, en moest ik zelf mijn bloed vergieten, om dezelve in vorm en wezen onvervreemdbaar te maken, zoo zou ik met blijdschap dit offer brengen, mij gelukkig achtende aan Noorwegen een nieuw bewijs te kunnen geven, hoe ik onafgebroken mij beijverde persoonlijke vrijheden van deszelfs inwoners, die van deszelfs onafhankelijkheid als staat niet afgescheiden kunnen worden, te verzekeren. Aan al deze pligten, die ik te vervullen heb, verbindt zich nog eene andere, te weten, gelijk de grondwet mij zulks voorschrijft, allen en een iegelijk te beletten, deszelfs inhoud aan te tasten. Maar, daar het in de natuur van menschen-werken ligt, dat zij niet vrij aan onvolkomenheden zijn, zoo zal ik alle verbeteringen, welke ik nuttig keuren mogt, en die overeenkomstig met onze wetten en met den voortduur onzer wederzijdsche verpligtingen zouden kunnen plaats vinden, in plaats van dezelve te verschuiven, veeleer bewilligen, zoodra zij met § 112 der staatsregeling van 4 Januarij 1814 strooken.

„Terwijl ik u aankondig, dat de zitting van den vierden buitengewonen Storthing van dit oogenblik af aan geeindigd is, herhaal ik u de uitdrukkingen, welke ik den 26sten November 1814, bij de ontbinding van den eersten buitengewonen Storthing gebezigd heb: „Nimmer hebben de bewoners van het Noorden aan eenen vorst zonder veerkracht den bijnaam van den *Goeden* toegekend. Toont u de waardige nakomelingen uwer eerwaardige vaderen; stelt, even als zij, het welzijn des vaderlands tot het doel van al uwe handelingen, brengt, als zij, op uwe kinderen de leer over, dat de strenge vervulling hunner pligten de hechtste waarborg hunner regten is. Keert tot de bezigheden terug, aan welke gij u, om aan het algemeene vertrouwen te beantwoorden, onttrokken hebt. De vreeze Gods is de eenige vrees, welke vrije mannen kennen mogen; zij verzelle u bij uwen arbeid en besture uwe handelingen. Dan zal het geluk zijnen zetel onder u vestigen en Scandinavien's vrijheid even onwrikbaar zijn als deszelfs bergen. „*Ik hernieuw u, mijne Heeren, de verzekering van mijne koninklijke welwillendheid.*"

De stedehouder des Rijks verklaarde hierop den Storthing als volgens de constitutie ontbonden. De voorzitter riep uit: *God behoede den Koning, het Vaderland en het Broederrijk! en al de leden van den Storthing vereenigden zich met dezen uitroep.*

De leden hebben in de laatste tijden dag en nacht doorgewerkt; vele lijden aan de griep en eenige zijn bedlegerig. De Storthing had den 16 Januarij de verhandelingen over het budjet van inkomsten begonnen. Onder de posten kwamen voor. De partements- en geregts-leges, 18,000 species; overschot der post-inkomsten, 16,500 species; en opbrengst van het Koningsberger zilver en 74,700 species biljetten. Op den 23sten besloot men nog eenstemmig, op voorstel van Foss, tot eene adres aan de Kon. Noorweegsche regering, om de opheffing te verkrijgen van alle verhinderingen tegen het vrije gebruik der Noorweegsche Koopvaardij-vlag (in plaats van de zoogenaamde Unie-vlag) aan gene zijde van Kaap Finisterre en in de Middellandsche zee, onder dezelfde bescherming en met dezelfde veiligheid als er de Zweedsche geniet. Tevens werden onder verpligting van rekenschap, 15,000 species tot de bescherming en behoeften van den Noorweegschen handel in de Middellandsche zee en aangrenzende havens, bezoldiging van consuls enz. bewilligd. De tegenwoordige zitting heeft zich vooral onderscheiden door het besluit tot opheffing der geheele land- en koopsteden-belasting, de grondbelasting, voor de drie eerstvolgende belastings jaren. Aan de met groote moeite en zorg tot stand gebragte handwerkers-wet is de koninklijke bekrachtiging geweigerd geworden. In den nacht van den 23sten kwam nog een koerier aan met koninklijke weigering van de beslotene tolwet; deze weigering grondt zich daarop, dat de Storthing besloten had eenige, vroeger bij de tolklaring steeds overgeschrevene formaliteiten ditmaal weg te laten. Ook kwam het besluit niet weder over de beslotene wet op de branderijen, welke den 17den namiddags bij hier een koerier verson-

den was geworden, om daarop de bekrachtiging der regering te verzoeken. Den 23sten heeft de Storthing van 7 ure des morgens zes uren achtereen bij gesloten deuren gearbeid. Het onderwerp was bijna uitsluitende „*Unionele klaagpunten*", dat is te zeggen de op de grondwet gevestigde vordering, dat het koningrijk Noorwegen in alle stukken en betrekkingen, regtshalve, het koningrijk Zweden gelijk gesteld moge worden, zelfs in hetgeen de uitwendige teekenen van deszelfs zelfstandigheid betreft, en men heeft daarvoor tot een adres aan den koning besloten, met hetwelk eene deputatie aan de koninklijk Noorweegsche regering afgezonden zal worden, verscheiden omstandigheden schijnen te toonen dat men nog steeds alhier met het gedrag der Noorweegsche zaakwaarnemers te Stokholm niet te vreden is.

DUITSCHLAND.

HAMBURG, den 14 Februarij.

In Saksen is onlangs eene nieuwe verordening op de boeken-censuur uitgevaardigd, waarbij de boekhandel aan zoo vele belemmeringen onderworpen is, dat in geheel Saksen en bepaaldelijk te Leipzig, gelijk men weet het middelpunt van den Duitschen boekhandel, luide klagten daarover aangeheven worden, die ook reeds in de Stenden vergadering weerklank gevonden hebben. De *Allgemeine Zeitung* behelst daaromtrent in eenen brief uit München de volgende bedenkingen:

„Even als in geheel Duitschland, zoo baart ook hier de nieuwe Saksische censuurwet veel opziens, waarvan men de bepalingen met bevreemding vernomen heeft. Daar Leipzig het hoofdkantoor van den Duitschen boekhandel is, zoo geldt het hier een belang van het algemeene Vaderland, en is men naar den verderen loop der zaak zeer nieuwsgierig. Opmerkelijk is het, dat de Saksische regering, die zich in den besten zin des woords zoo liberaal betoond, voor het vrije verkeer zulke doeltreffende maatregelen genomen en zich zoo ijverig aan de heilzame tolvereeniging heeft aangesloten, nu de verbreiding van kennis en wetenschap aan bezwarende voorwaarden onderwerpt en daardoor groot nadeel toebrengt aan eenen belangrijken handelstak van eene harer bloeijendste steden, welks gewigt zij zelve niet kan miskennen. Het is dus geenszins vreemd, indien sommigen op het vermoeden komen, dat de Saksische regering bij het uitvaardigen dier wet niet geheel vrij zoude geweest zijn, maar gebonden door een algemeen besluit, hetwelk, juist omdat Saksen het middelpunt van den Duitschen boekhandel is, daar als eene afzonderlijke landswet te voorschijn treden en toch op het geheel werken kon. Niet zonder bezorgdheid zou men zulk een vermoeden bevestigd zien; maar hetzelve zou eenig gewigt erlangen, indien de vertoogen van den Leipziger boekhandel in Dresden geen gehoor mogten vinden, hetgeen trouwens naauwelijks te gelooven is van eenen troon, welks Vorsten zelven den roem van wetenschappelijke werkzaamheden niet versmaden, en zich omringd hebben met mannen, waarvan sommigen tot de uitverkorenen der Duitsche letterkunde behooren. Men mag zich dus vleijen met de hoop dat deze gewigtige zaak op eene voldoende wijze geschikt zal worden."

De Preussische Staatszeitung behelst het volgende artikel:

„Daar verscheiden belangrijke, deels de geheele monarchie deels verschillende provincien betreffende wetten, die volgens de staatsregeling aan de overweging der Stenden moeten onderworpen worden, door het Staats-ministerie opgesteld en aan Z. M. den Koning voorgelegd waren, zoo heeft Hoogstdezelve bevolen, dat in het loopende jaar de Landdagen in alle de provincien des Rijks zullen worden bijeengeroepen. Dien ten gevolge zijn gisteren de Stenden-vergaderingen van Brandenburg, Pommeren, Posen, Saksen en Silezie geopend geworden. De opening der Landdagen van Pruissen en Westphalen zal den 19den Februarij plaats hebben. De Stenden der Rhijn-provincien daarentegen hebben naar de plaatselijke gesteldheid in hunne streken geoordeeld, dat de maand Mei de geschiktste tijd van bijeenkomst was, en daarom reeds vroeger Z. M. verzocht, dat de opening van den Landdag aldaar in den regel in genoemde maand mogt plaats hebben. Aan dat verzoek heeft Z. M. voldaan, en dus zullen ook in dit jaar de Rhijnsche Provinciale Stenden in Mei bijeengeroepen worden."

Voorts worden in genoemd blad alle de ontwerpen van wetten, zoo wel van algemeen als van provinciaal belang opgegeven, die in de Provinciale vergaderingen behandeld zullen worden. Onder de eersten merkt men de wet omtrent het uitoefenen van bedrijven, en een algemeen reglement op het onderhoud der wegen op.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 17 Februarij.

In de beraadslagingen, die bij de kamer der Afgevaardigden, tot nog toe echter slechts in de bureaux of afdeelingen, over de eerste der gewigtige concept-wetten welke aan de kamer onderworpen zijn, die betrekkelijk de jurij, plaats hebben, schijnt de regering de meerderheid te hebben, edoch eene zeer kleine: 164 leden namelijk hadden zich voor en 145 tegen de concept-wet verklaard. Overigens zijn tegenwoordig de bijeenkomsten, zoo bij de bureaux als in de kamer zelve, zeer weinig talrijk, ten gevolge der algemeen heerschende influenza of griep, die thans alle rangen zonder onderscheid aantast. Sedert Zaturdag, onmiddelijk na het groote bal ten hove, heeft zelfs Koning LODEWIJK-FILIPS zich daardoor aangedaan gevoeld. Ook de Ministers MOLÉ en DUCHATEL, benevens verscheiden leden van het diplomatieke ligchaam, zijn ziek. De *Gazette de Médicinale* geeft eene beschrijving der ziekte, zoo als zij, en wel op eene zeer moorddadige wijs, te Londen heerscht, want hier zijn als nog geene waarnemingen publiek gemaakt. Zij begint met keelpijn, verzeld van koorts, en het kwaad tast spoedig den geheelen toestel der ademhaling aan, zonder zoo het schijnt de longen zelven aan te doen; zware hoest, uitwerping van taaije slijm, benaauwdheden, waarbij men denkt te stikken, krampen in de borst, verzwaring van koorts en de dood volgen binnen weinige dagen, zoo geene gepaste middelen het gevaar afwenden.

Tusschen onze regering en de Engelsche moeten er nieuwe geschillen gerezen zijn, en ditmaal moet Napels daartoe de aanleiding gegeven hebben. Wij vinden daaromtrent (*in een correspondentie-berigt*) het volgende; „Sedert twee dagen spreekt men in onze diplomatieke gezelschappen van niets anders, dan van nieuwe, niet zeer vriendschappelijke nota's, die tusschen de kabinetten van Londen en van Parijs gewisseld zouden wezen. Ditmaal zou het kabinet der Tuillerien voorstellingen van het hof van Napels ondersteunen. Men weet dat de Napolitaansche diplomatie vruchteloos te Londen verscheidene vertoogen gedaan heeft, tegen de aanwezigheid van den Prins VAN CAPUA te Malta, die door zijne vrouw, Lady SMITH, gedreven, voortdurend intriguen in het koningrijk der beide Sicilien blijft onderhouden, en het eiland Sicilie te zijnen behoeve poogt te revolutionneren. Uit nieuwe berigten, nu onlangs van Napels ontvangen, blijkt het, dat er wederom latere proclamatien van den Prins VAN CAPUA ontvangen zijn; men zou zelfs ontdekt hebben, dat die Prins, men weet niet uit welke bron, aanzienlijke sommen zou ontvangen hebben, om hem in staat te stellen zijne outwerpen van opstand ten uitvoer te brengen."

Te Tours is thans voor het Hof van Assises een regtsgeding aanhangig, hetwelk nog al van eenen zonderlingen aard is en het misbruik van een deel der telegrafische linie uit Parijs naar het zuidwesten, ter bevordering van beurs-speculatien, betreft. De *Gazette des Tribunaux* deelt thans de akte van beschuldiging mede. Uit dit stuk schijnt te blijken, dat twee der beambten bij den seinpost te Tours, LUKAS en GUIBOUT, zich hebben laten omkoopen, om geheime teekens naar Bordeaux over te maken, waar zij door den Heer RENAUD, een gewezen beambte bij den seinpost te Lijon, werden opgevangen. Deze verrigting wordt gezegd geschied te zijn ten behoeve van twee tweelings-broeders BLANC, die zich als bankiers te Bordeaux hadden nedergezet en aldaar in de fondsen speculeerden. Een der beide telegraaf-beambten te Tours, GUIBOUT, was tevens kousenwever, en aan dezen werden, door daartoe aangenomene lieden, uit Parijs regelmatig met de diligence-paketten toegezonden, waarin nu eens handschoenen, dan eens kousen of ook wel iets anders waren, moetende de soort en ook de kleur dezer goederen de rijzing of daling der fondsen aan de beurs van Parijs, als ook de hoegrootheid derzelve, aanduiden. De reden, waarom men dezen omweg verkoos, en niet liever poogde te Parijs regelregt de berigten naar Bordeaux over te maken, was dat er te Tours een directeur der telegrafen geplaatst is, die de magt en noodige kennis heeft om de telegrafische depeches, alvorens zij verder worden opgezonden, te lezen, en de fouten daarin aanwezig te verbeteren, terwijl verder op naar Bordeaux slechts inspecteurs gevonden, worden die de doorkomende depeches niet lezing. Op zulk eene opzettelijk in het berigt gevoegde fout berustte nu de geheele manoeuvre. Wanneer LUKAS of GUIBOUTS, die beurt om beurt de telegraaf te Tours bedienden, een paket uit Parijs ontvangen hadden, gaven zij, in het midden een van telegrafisch berigt, een afgesproken sein dat niet tot dezelve behoorde, maar onopgemerkt naar Bordeaux voorliep. Hier was RENAUD geposteerd om de seinen aan te teekenen. Nu bestaat er onder de telegrafische teekens een, waardoor men eenen beganen misslag verbetert. Dit teeken lieten de medepligtigen te Tours terstond op hunne valsche sein volgen, en RENAUD wist nu daaruit alleen reeds, zoo niet uit eigene kennis, dat het onmiddellijk voorafgegane sein dat was, waaruit zijne patronen den staat der fondsen konden opmaken. Op deze wijs kwam de opgaaf derzelve eenen dag vroeger te Bordeaux aan, dan langs den gewonen weg. De ontdekking van het bedrog, dat in het jaar 1835 en een deel van 1836 was voortgezet, is te weeg gebragt geworden door het overlijden van LUCAS, welke op zijn sterfbed een deel van het geheim aan eenen vriend, CAILTEAU, vertrouwde, met oogmerk om dezen, als zijnen opvolger in de voordeelen dier mededeelingen, met GUIBOUT te associëren. Die voordeelen waren aanmerkelijk. LUCAS en GUIBOUT hadden aanvankelijk ieder de som van 1500 fr. ontvangen, en trokken 150, ja 300 fr. per maand, behalve nog eene premie wanneer zij eene zeer gunstige tijding overbragten. De gebroeders BLANC zelven worden geacht in dienzelfden tijd meer dan een kwartmillioen franken gewonnen te hebben, schoon zij het spel op eene zeer voorzigtige wijze dreven, en zelden aanbod deden tot koop of verkoop; waarvan dan ook het gevolg geweest is dat sommige der Bordeausche wissel-agenten zeer goede getuigenissen omtrent hunne braafheid geven, schoon zij anders, te Avignon, nabij welke stad zij geboren zijn, te Marseille, Lyon en elders, als zeer gelukkige en zeer behendige, zoo al niet bedriegelijke kaartspelers bekend staan. GUIBOUT had CAILTEAU niet als deelhebber willen aannemen, en door dezen te leur gestelden en verbitterden man (schoon zulks niet uitdrukkelijk gezegd wordt) schijnt het bestuur kennis van de zaak bekomen te hebben. De buitengewone welstand van LUCAS en GUIBOUT, en vervolgens huiszoekingen bij dezen laatsten gedaan, hebben de aangifte bevestigd en, zoo men zegt, de vereischte bewijzen geleverd. GUIBOUT, RENAUD en de gebroeders BLANC zelven zijn gevat en moeten in den loop dezer maand voor het hof te Tours te regt staan.

Ter Drukkerij van de Erven J. BRINK.